

Blok tematyczny: Po wakacjach

Temat dnia: Opowiem o sobie moim przyjaciołom.

Cel lekcji: Powtórzyć i utrwalić formy powitań oraz datę. Po wakacyjnej przerwie wdrożyć do ćwiczeń rozumienia ze słuchu. Kształcić umiejętność dialogowania i umiejętnego doboru materiału słownikowego w tworzeniu swobodnej wypowiedzi. Nauczyć rozpoznawać różne sytuacje komunikacyjne i umiejętnie dobierać do nich słownictwo. Zwrócić uwagę na formy pożegnań. Powtórzyć rzeczowniki związane z klimatem wakacji i utrwalić je.

Pomoce:

Uczeń: przybory szkolne.

Nauczyciel: fragment powieści Tove Jansson, wybór czasowników, tabelki z odmianą. Wszystko w ilości umożliwiającej rozdanie uczniom. Zapis w dzienniku: Utrwalenie daty. Tworzenie powitań z użyciem wołacza. Powtórzenie słownictwa z poprzedniej lekcji. Rola i znaczenie imienia w życiu człowieka. Ćwiczenie rozumienia ze słuchu. Tove Jansson - fragment "Muminków". Praca w grupach z zastosowaniem czasownika "być". Korzystanie z tabelki gramatycznych. Elementy stylistyki. Kiedy zaimki osobowe są niepotrzebne. Przedstawienie postaci z użyciem wskazanych czasowników.

Przebieg:

1. Wpisanie daty na tablicy, odczytanie jej i utrwalenie.
2. Powitanie. N. zwraca się do poszczególnych uczniów: *Dzień dobry, Jasiu, dzień dobry Aniu* itp. (dzieci odpowiadają).
2. Krótkie przypomnienie wyrazów z poprzedniej lekcji.

Pytania N:

-*Co wieje? A czy dzisiaj wieje wiatr?*

-*Co płynie po niebie? a czy dzisiaj chmury płyną po niebie?*

-*Co wschodzi i zachodzi? A czy teraz słońce wschodzi?*

-*Jaki ptak lata nisko przed deszczem? A czy dzisiaj jaskółki nisko latają ?* itp.

3. N. mówi: *Wszyscy macie imiona, podobnie jak ja, jak nasi rodzice, przyjaciele, wszyscy ludzie.*

Kto nadaje nam imiona? A po co nadaje się imiona? (imiona wyróżniają nas wśród innych, nadają nam osobny status, potem zrastają się z nami, stają się naszym znakiem rozpoznawczym)

Jak byśmy się czuli bez imion? (Nie wiadomo byłoby, jak nas zawołać, może nawet wydawałoby się, że nas nie ma).

4. Rozumienie ze słuchu

N. mówi: *Posłuchajcie teraz opowiadania o pewnym stworzonku. Zapytam was potem z kim stworzonko rozmawiało, kim lub czym było i czy miało swoje imię?* (patrz aneks)

N. czyta tekst , a następnie zadaje pytania:

-Kim jest bohater opowiadania? (małym stworzonkiem)

-Kogo stworzonko spotkało na swojej drodze? (Włóczykija; krótkie objaśnienie słownikowe, patrz aneks)

-Czego brakowało stworzonku? (imienia)

-Jakie imię Włóczykij nadał stworzonku?

-Czy stworzonko było z tego powodu szczęśliwe?

5. Wprowadzenie form gramatycznych czasownika być.

N. mówi:

-Jestem Ewa Nowak. Kto ty jesteś (zwrot do wskazanego ucznia)?

Uczniowie ćwiczą w grupach lub w kręgu ten prosty dialog.

-Kto ty jesteś? Jestem Ania Warzecha itp.

6. Wprowadzenie tabeli z czasownikiem być.

Liczba pojedyncza	Liczba mnoga
ja jestem	my jesteśmy
ty jesteś	wy jesteście
on, ona, ono jest (pan, pani)	Oni, one są (panowie, panie, państwo)

N. objaśnia zawitości odmiany w języku polskim, porównując z czasownikiem "być" w języku ukraińskim. Uczniowie obserwują charakterystyczne końcówki. N. objaśnia, że **w języku polskim nie zaczynamy wypowiedzi od ja albo ty, ponieważ wskazanie na osobę znajduje się w końcówce czasownika.** Nie mówimy zatem : Ja jestem Kasia. Wystarczy , gdy powiemy: Jestem Kasia.

7. Praca w grupach. Dialogowanie, posłużenie się czasownikami podanymi przez N., korzystanie z tabeli i podręczników zawierających wzór odmiany czasownika "być".

Polecenie dla grupy:

Przygotujcie wspólnie słowa autoprezentacji dla Franka Nowaka. W szablon wstawcie czasowniki w odpowiedniej formie. Możecie skorzystać z wzorów gramatycznych.

Czasowniki do wykorzystania: być, mieć, chodzić, lubić,

Liczba pojedyncza	Liczba mnoga
ja mam	my mamy
ty masz	wy macie
On, ona,ono ma	oni, one mają

liczba pojedyncza	Liczba mnoga
ja chodzę	my chodzimy
ty chodzisz	wy chodzicie
On, ona, ono chodzi	Oni, one chodzą

liczba pojedyncza	liczba mnoga
ja lubię	my lubimy
ty lubisz	wy lubię
on, ona, ono lubi	oni, one lubią

Przykład gotowej pracy uczniowskiej:

Jestem Franek Nowak. Mam 10 lat. Chodzę do szkoły podstawowej. Lubię zupę pomidorową. Mój przyjaciel ma na imię Jurek.

8. Autoprezentacja. N. mówi: *Przedstaw się, proszę.*

Indywidualna praca ucznia na podstawie wzoru i prezentacje na środku klasy.

9. Przypomnienie drugiej formuły, znanej z poprzednich lat nauki:

-Jak masz na imię?

-Mam na imię.... (wielokrotne powtórzenie dialogu w koleżeńskim kręgu).

Powtórzenie autoprezentacji z drugim wariantem zdania początkowego.

-Mam na imię Basia. Chodzę do szkoły.... itp.

10. **Ćwiczenia sytuacyjne dla grup:**

N.:Przyprowadzasz do domu nową koleżankę. Jak przedstawiś ją mamie. Jak mama powita ją. Zainscenizuj dialog.

Przykład dialogu:

-Mamusiu, to jest Zosia, moja koleżanka z klasy.

-Miło mi cię poznać, Zosiu.

N.:Na ławce w parku siedzi dziewczynka z równoległej klasy. Chcesz ją poznać bliżej. Co powiesz na powitanie? Jakich zwrotów użyjesz?

-Cześć, jestem Nastia z IV b, znamy się z widzenia.

-No, cześć, a ja jestem Basia.

N.:Odwiedził Cię kolega poznany na wakacjach. Idziecie razem na spacer i spotykacie swoją koleżankę z klasy. Jak ich sobie przedstawisz?

-Cześć, Kysiu, poznajcie się, to jest Janek, poznaliśmy się na wakacjach.

-Miło mi.

N.:Twoja mama spotyka przed domem sąsiadkę. W jaki sposób się powitają? Zainscenizuj.

-Dzień dobry, pani. Dawno się nie widziałyśmy.

-Rzeczywiście, człowiek ma tyle spraw na głowie.

Zadanie domowe. Naucz się odmiany czasowników zawartych w tabelkach. Utrwal je dobrze, bo ta umiejętność zostanie sprawdzona na następnej lekcji. Zapytaj rodziców o swoje imię. Niech opowiedzą ci, jak je wybrali.

Fragment książki **Tove Jansson: Opowiadania z Doliny Muminków.**

- No, a jak ty się nazywasz?- spytał Włóczykij. [...]

- Jestem taki mały, że się nie nazywam. Nie mam imienia - odpowiedziało stworzonko z przejęciem. - Zresztą nikt mnie o to nigdy przedtem nie zapytał. I przychodzisz ty [...], którego tak bardzo pragnęłam zobaczyć, i pytasz, jak się nazywam. [...] Czy sprawiłoby ci wiele trudu, gdybyś wymyślił mi imię, które byłoby tylko moje i niczyje więcej? [...]

Włóczykij mruknął coś i naciągnął kapelusz na oczy. Ktoś o długich spiczastych skrzydłach przeleciał nad strumieniem, wołając żałośnie: [...] Ju - juu, ju-juu, ti-uu... [...]

Przez długą chwilę panowała cisza, aż ptak nocny zaczął wołać.

Wtedy stworzonko wstało i zawołało cicho:

- No, to chyba pójdę do domu w takim razie. Hej!

- Hej! Hej! - odpowiedział Włóczykij i poruszył się niespokojnie. - Słuchaj. To imię, o którym mówiłeś... Mógłbyś się nazywać Ti-ti-uu, rozumiesz, z wesołym początkiem i z trochę smutnym "u" na końcu.

Stworzonko stało [...] Przemysliwało swoje imię [...], aż w końcu zwróciło pyszczek ku niebu i pisnęło je cicho z takim smutkiem i zachwytem, że Włóczykijowi dreszcz przeszedł po plecach.

włóczyć się - poruszać się bez określonego celu; wałęsać się; bywać w dziwnych, nieodpowiednich miejscach.

Włóczykij to człowiek, który lubi się włóczyć, obieżyświat, wagabunda, tramp. "Włóczy za sobą kij", czyli nie śpieszy się, idzie powoli, nie bardzo wie dokąd (włóczęgom kij służył do podpierania się)